

інфраструктури країни. Необхідно розробити та впровадити комплексну стратегію розвитку токенизованих активів, що сприятиме інтеграції України у світові фінансові ринки та підвищенню конкурентоспроможності національної економіки в умовах цифрової трансформації.

Література:

1. Ліан Е. (2024). Токенізація цінних паперів: порівняння вартості та ефективності з традиційним лістингом. URL: <https://www.securities.io/uk/tokenizing-securities-weighing-the-costs-and-effectiveness-against-traditional-listing>
2. Макалюк І. В., Фалько М. О., Захаров Н. В. (2023). Токенізація цінних паперів: особливості та перспективи для України. *Ефективна економіка*, №1. <https://doi.org/10.32702/2307-2105.2023.1.34>
3. Сизоненко В. Токенізація активів – реалії та можливості. *Юридична газета*. №19-20 (621-622). URL: <https://jur-gazeta.com/publications/practice/informaciyne-pravo-telekomunikaciyi/tokenizaciya-aktiviv--realiyi-ta-mozhливosti.html>
4. Coase, R. H. (1960). The Problem of Social Cost. *The Journal of Law & Economics*, 3, 1–44. URL: <http://www.jstor.org/stable/724810>
5. Deloitte. (2024). *Tokenization: Realizing the vision of a future financial ecosystem*. URL: <https://www2.deloitte.com/content/dam/Deloitte/us/Documents/financial-services/us-bda-steering-tokenized-assets-pov.pdf>
6. Demsetz, H. (1967). Toward a Theory of Property Rights. *The American Economic Review*, 57(2), 347–359. URL: <http://www.jstor.org/stable/1821637>
7. ESMA (2023). Markets in Crypto-Assets Regulation (MiCA). URL: <https://www.esma.europa.eu/esmas-activities/digital-finance-and-innovation/markets-crypto-assets-regulation-mica>
8. Schueffel, P. (2021). DeFi: Decentralized Finance - An Introduction and Overview - Letter from Academia. *Journal of Innovation Management*. 9(3). https://doi.org/10.24840/2183-0606_009.003_00011
9. SEC. (2024). Framework for “Investment Contract” Analysis of Digital Assets. URL: <https://www.sec.gov/about/divisions-offices/division-corporation-finance/framework-investment-contract-analysis-digital-assets>
10. Williamson, O. E. (2010). Transaction Cost Economics: The Natural Progression. *The American Economic Review*, 100(3), 673–690. URL: <http://www.jstor.org/stable/27871227>
11. World Bank. (2023). Infrastructure Tokenization: Does Blockchain Have a Role in the Financing of Infrastructure? URL: <https://documents.vsemirnyjbank.org/ru/publication/documents-reports/documentdetail/099200503082329768/099200503082329768>

ОЦІНОЧНІ МОДЕЛІ ГОТОВНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА ДО ВПРОВАДЖЕННЯ ОФІСУ УПРАВЛІННЯ ПРОЄКТАМИ

КОЛМАКОВА О. М., канд. екон. наук, доц., доц. кафедри економіки та маркетингу

БАЛАБУХА О. Ю., аспірант

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків, Україна*

В сучасних умовах високої конкуренції та динамічного розвитку бізнесу підприємства все частіше впроваджують Офіси Управління Проєктами (ОУП).

Концепція Офісу Управління Проєктами (РМО) була розроблена в 20 столітті як відповідь на необхідність централізованого контролю за складними проєктами. Одним із перших прикладів створення РМО можна вважати роботу NASA під час реалізації космічної програми «Аполлон» у 1960-х роках. Надалі концепція розвивалася і активно застосовувалася у великих інженерних та ІТ-проєктах. Зокрема, корпорації Microsoft, IBM та Boeing використовували РМО для управління своїми багатокomпонентними програмами та портфелями проєктів.

Впровадження ОУП сприяє підвищенню ефективності управління проєктами, забезпеченню узгодженості з корпоративною стратегією та покращенню контролю за ресурсами. Однак перед його впровадженням необхідно оцінити готовність підприємства, використовуючи відповідні оціночні моделі.

Існує кілька підходів до оцінки готовності підприємства до впровадження ОУП. Основними з них є [1; 2]:

1. Модель зрілості управління проєктами (PMM – Project Management Maturity Model):

- оцінює рівень розвитку проєктного управління у компанії;
- включає кілька рівнів зрілості: від початкового (Ad-hoc) до оптимізованого (Optimized);
- визначає слабкі місця та напрямки розвитку перед впровадженням РМО.

2. Оцінка організаційної готовності (Organizational Readiness Assessment):

- враховує такі аспекти, як культура підприємства, рівень підтримки керівництва, наявність необхідних ресурсів та компетенцій;
- дозволяє визначити бар'єри та фактори успіху.

3. Модель РЗМЗ (Portfolio, Programme and Project Management Maturity Model):

- оцінює зрілість управління портфелем, програмами та проєктами;
- визначає слабкі місця та області для покращення.

4. Модель змінного менеджменту (Change Management Readiness Model):

- аналізує готовність персоналу до змін;
- оцінює стійкість до нових процесів та технологій.

При оцінці готовності підприємства слід враховувати наступні фактори: підтримка керівництва; наявність компетентного персоналу; інформаційні технології; культура проєктного управління [2].

Підтримка керівництва – рівень зацікавленості та участі топ-менеджменту у впровадженні ОУП. Важливо, щоб керівники усвідомлювали значення проєктного управління, підтримували ініціативи та сприяли їх впровадженню.

Наявність компетентного персоналу – ключова умова успішного впровадження ОУП. Підприємство повинно мати професійних проєктних менеджерів, аналітиків, координаторів та інших фахівців, які володіють необхідними знаннями та навичками.

Інформаційні технології – ефективне впровадження ОУП вимагає наявності сучасних інформаційних систем для управління проєктами.

Використання таких інструментів, як MS Project, Jira, Trello або спеціалізованих ERP-систем, значно підвищує якість управління та контролю за проєктами.

Культура проєктного управління – важливий аспект, що впливає на успіх ОУП. Вона включає готовність персоналу працювати в умовах проєктного управління, розуміння важливості стандартів і методологій, таких як Agile або PRINCE2, а також ефективну комунікацію між всіма зацікавленими сторонами.

Процес оцінки готовності підприємства до впровадження ОУП також включає оцінку інтеграції ОУП. Інтеграція ОУП у організаційну структуру підприємства та процес стратегічного управління є важливим етапом розвитку ефективного проєктного менеджменту. Правильний вибір моделі інтеграції, узгодження із стратегічними цілями та тісна взаємодія з керівництвом дозволять підприємству значно підвищити рівень управління проєктами та досягти довгострокового успіху.

Оцінка готовності підприємства до впровадження ОУП є критично важливим етапом, який дозволяє знизити ризики, визначити необхідні ресурси та сформувані ефективну стратегію впровадження. Використання відповідних моделей оцінки допомагає підприємствам зрозуміти свої сильні та слабкі сторони, а також розробити оптимальний підхід до впровадження ОУП, що сприятиме покращенню управління проєктами та досягненню стратегічних цілей.

Література:

1. Ліщинська В. В. Стале управління проєктами: принципи, моделі, стандарти. *Бізнес Інформ*. 2024. №12. С. 349–357. <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2024-12-349-357> (дата звернення: 17.02.2025).
2. Keeys L. A. Strategy formation for project sustainable development: tales of alignment and emergence : tales of alignment and emergence. Project Management Institute Research and Education Conference, Phoenix, AZ. Newtown Square, PA: Project Management Institute. 2014. URL: <https://www.pmi.org/learning/library/strategy-formation-project-sustainable-development-8929> (дата звернення: 17.02.2025).

HRTECH: СУЧАСНІ ТРЕНДИ ЦИФРОВІЗАЦІЇ У СФЕРІ УПРАВЛІННЯ

МАТЕРИНСЬКА О. А., канд. екон. наук, доц., доц. кафедри фундаментальних і приватно-правових дисциплін

КОРШМАНЮК А. В., магістр спеціальності «Менеджмент»

Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського, м. Вінниця, Україна

У сучасному світі управління персоналом зазнає значних трансформацій під впливом цифрових технологій. HRTech, або технології в сфері управління людськими ресурсами, стають невід'ємною частиною стратегій компаній, спрямованих на підвищення ефективності та адаптивності до швидкозмінних умов ринку.